

I Morgon.

Udbrig sänre flicka war,
An Johanna; ty när jag
Suckar bedjande: i dag!
Hon i morgon! ger till swar.

När jag ler, hon sorgsen sitter,
Sjunger när jag gråta plår,
Och när ewig tro jag swår,
Dyp ifrån min famn hon spritter.

Hvilka sorgfulla dar!
Hvilka qual! hwar gång när jag
Suckar bedjande: i dag!
Hon i morgon! ger till swar.

När jag lyfter upp mitt dga,
Hon till jorden faller sitt:
När, som hon, jag sänker mitt,
Ljust hon blickar mot det hoga.

När jag inga böner spar,
Bannas hon och då när jag
Suckar bedjande i dag!
Hon i morgon ger till swar.

Spotst hon hörs sin slaf mig kalla,
När jag tror mig seger ha,
Och mig kan hon ej fördrå,
Fast så mild hon är mot alla.

Ingen ann så gruslig war;
När jag går att dö, när jag
Suckar sakta fram, i dag!
Hon i morgon! ger till swar.

Säljes i Bruzelii Boklädor för 1 R. W:lo.

Upsala, tryckt hos Em. Bruzelius, 1827.

GS 1240

Lydia och Arist.

Lyrist Monolog.

Sällhet! jag sökte Dig, och fann dig i Lydias blickar;
Lydia älskade mig, Arist war större än Zeus. —
Gud i lycksalighet, dödlig endast i känsla,
Ägde jag Elysé'n; ty jorden Lydia bar.

Så skön war denna dmma ljuswa flicka!
Dess blick war oskuldens,
Dess själ en ängels,
Dess röst war harpans sus
Wid Westans kyrkar,
Dess drag naturens,
Hennes sköte himlens.

Äf henne och af dygden ledd
På lifwets rosenstig,
Jag war för liten att bli sedd,
För stor, att wisa mig.
Jag ägde lyckan i min famn,
Frid bodde i mitt tjäll,
Och, utan skatt och utan namn,
Jag okänd war — men säll.

Midnatten nedgick stum,
Att hwila i skogens gömma;
Ensamme gingo wi der,
Förtroligt hand i hand.
Lydia kom, och målnen och sorgerna flydde;
Lydia winkade glädjen och Orion fram.

Och foglen teg i rosenhåcken,
Blekt lyfte nattens himlablof,
Och sakta framgick silfwerbåcken,
Äf fruktan att de störde of.

N:o 552.

Lunga flyar flörtade fram på den döende azurn,
Smärtans aningar samlades i min själ,
Blixtrar ljungade ur de gråtande molnen,
Wild förtwiflan brann i Lydias tår.

Lystnen Orkaner!

Stadnen — Stadnen, I hotande blixtrar! —

Fångt! — I segren;

Lydia är ej mer.

Lydia är ej mer,

Dch sällheten fins ej på jorden. —

Stum på des heliga graf

Sitter den sorgsne Arist:

Hör hennes ande susa i poppeln

Dch flaga i vinden,

Fly på morgonrodnan

Dch framgå på aftenens fly.

Snart den ewiga hwilan

Skall gjuta sig öfver hans öden,

Då, på Lethes strand,

Lydia! möt din Arist!

Auktion.

Hvem vill ha mitt hjerta, quinnor!

Som ett laga fång?

Waf på slaget, älskarinnor!

Första — andra gång.

Hvem vill ha det? Slåden bara,

Det är dmt och sdtt;

Intet juft förlegad wara,

Fastän litet ndtt.

Blott i kanten lindrigt såradt,

Cypris! af din lek;

Aldrig smärtadt, endast dåradt,

Amor! af ditt swef.

Straxt en sockerstamma klingar:

Jag vill ha det, men —

Men ett wilkor jag betingar:

Öppet köp min wån.

Slå för mig, hörs Lewa säga,

Flyktig yr och lätt,

Ej för nyttan, men att åga

Samlingen komplett.

Nej, min herre, mitt är budet,

Hwiftar tyft en fru.

Kontraband är wål förbudet,

Men det brukas ju!

Enkan ropar: jag vill ta det,

Stort är mitt behof;

Men förlåt mig, får jag ha det

Några dar på prof?

Jag ett hjertas wärde fänner,

Låspar Phryne stolt,

Det ett lapri är, go wänner!

Som jag ofta sålt.

Sist en tjod Matrona gnäller:

Slå för mig också;

Jag betalar hwad det gäller,

Dch kontant ändå.

Jag mitt hjerta, goda gumma!

Det ej mer blir falt:

Ly med en försvarlig summa

Har du det betalt.
